

Sì al dar mes cantichs—d' amor y ditxa
vegés que n' obras—lo finestró
llavors creuria—gentil nineta
que 'ls ulls que 'm miran—ne son doló.

Y ab mans creuadas—jo 't rendiria
fervent plegaria—del fons del cor,
y un llàs puríssim—d' eterna glória
si tu volguesses—fora millor.

¡Mes ay! tinch somnis—de vagas sombras
y ellas 'm diuen—«¡no tindrás sort!
la que tu búscas—n' es ja donada
y ho pot desferho—tan sóls la mort.»

Y 'm neguitejo—y 'm don greu ánsia
pensant si 'ls somnis—serán veritat;
¡ella no es morta!—¡te vida encara! . . .
tinch esperança—d' un bell esguart.

L. M.

Maria-Teresa

I

Lo convent de Sant Adrià s' aixecava magestuós al bell cim d' una serra voltada d' un bosch molt espés per un cantó, y de ceps, oliveras y altres plantas propias de terreno montanyós per l' altre. Desde allí dalt se distingia perfectament la ciutat, que asseguda á la falda de la serra hi havia á un quart escás de distancia.

L' edifici era espayós y gran, tinguént sols d' alsada un primer pis, y del mitj d' ell ne surtia una especie de torratxa ahont s' hi veyia una campana que sols deixava sentir cada día son trist so, al apuntar l' alba y al pondrers lo sol. En la part de darrera tenia una extensió de terreno murallat qu' era lo siti ahont s' hi donavan l' esbarjo los que habitaban aque lla trista morada.

En aquesta hora surtia de dintre 'l jardí un soroll promogút per la cridoria y corredissas de la quitxalla enjogassada. Era l' hora del *recreo*. Las colegialas divididas en collas jugavan á saltar la corda unas, á *pedretas*, altres, y las mes á corrers al darrera, moquent gran xivarri.

En un recó y assentadas en un banch hi havia dugas monjas encarregadas de vigilarlas. Tenían entre mitj á una xicota d' uns tretze á catorze anys. Com era una mica mes gran que las demés, ja no jugaba, 's distreya sentint la explicació de las religiosas que

tenia al seu costat y que casi sempre versaba en fragments d' historia sagrada, principalment en narrar la vida d' algunas de las santas que avuy se veneran en los altars.

Aquesta era sa única diversió, sent aixó causa de que apenas se la vegés may entre sas companyas de colegi. Ellas prou ho coneixian y ho deyan que la Maria-Teresa (que aquest era son nom) era la mes mimada del convent.

¡Y efectivament per lo molt que se la veyia entre mitj de las sevas superiores, aixís ho semblava!

II

Van passar alguns anys.

En un dels carrers mes concorregúts de la ciutat mateixa qu' hem parlát al comensar nostre narració, habitaba un matrimoni ab una filla que contaria uns disset anys. Apesár de la molta riquesa y salut que gosaban, vivian intranquils siguént la causa d' aixó, que sa filla Maria-Teresa, desde que surtí del convent, comensá á fer una vida molt diferente de la que s' habian proposát que fés los seus pares.

S' habia olvidát completament del mon y no 's movia may de sa casa per assistir á cap de las diversions que avuy s' istilan, donchs deya ella que totas l' aburrian; y solsament surtia de bon dematí per anar á missa, y al tornarne se ficaba dintre son quarto y passava horas y horas devant dels mateixos llibres que llegia quan encare era 'l colegi y que casi ja se 'ls sabia de memoria. Las nits las passava resant agenollada sobre 'l llit fins á una hora molt avansada y cumplia ab tal extrém las abstinencias y dejunis que l' hi habian ensenyát desde petita, que apenas menjava res en tot lo día.

Las carns semblava talment que las hi habian presas á grapats, perdent també sos colors y salut mes que depressa.

Sos pares estavan desconsolats; tractavan d' amargarl' hi tots los llibres, y de ferla surtir ab ells buscantli novas diversions, per veurer si aixís lograban distreurela de las sevas aficions. Pro tot fou inutil, ella 's negaba á surtir y quan ho feya, qu' era contra la seva voluntát, al arribar á casa seva 's tancaba dins del seu quarto y 's posaba á plorar, resant també molt bella estona per lo molt que li semblava haber pecát.

Aixó durá fins que un día s' atreví á dirlos ben clár que habia fet lo pensament de abandonar lo mon,